

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΑΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΓΑΠΗΤΙΚΟ Κ' ΕΠΕΣΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ ΔΙΜΝΗ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΔΕΧΤΟΥΣ
ΨΥΧΑΡΗ, ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟ, ΠΑΛΑΜΑ
ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ.

1

Κοκκινότριχη τή λέγανε. Γιατί κόκκινα εΐτανε τὰ μαλλιά της, σὰν τὸ χρυσάφι καὶ τὰ μάγουλά της κόκκινα, σὰν τὶς αὐγοιστιάτικες ντομάτες. Ἄλλο ὄνομα δὲ ξέρουμε νὰ εἶχε.

Ἔβλεπε κάτου σὰ μιλοῦσε, κι ἄμα τὴν κοιτοῦσαν στὰ μάτια ἔκλαιγε γκρινητιά. Ἄπ' τὴ ντροπὴ λέγανε, μὰ ἡμεῖς δὲ τὸ πιστεύουμε αὐτό. Εἶχε ἕναν ἀδερφό, ἕναν πατέρα κ' ἕνα γάτο ποὺ τὸν λέγανε Ζολά. Μιὰ φορὰ, καὶ μιὰ μητέρα ποὺ κλαίει πολὺ στὶς ρίζες τοῦ ἀνθισμένου δέντρου. Μ' αὐτὴ τώρα εἴταν πεθαμένη. Ὁ ἀδερφός εἴταν ἀνηλός, ἀνηλότερος καὶ ἀπ' τὸν πατέρα, ποὺ τὸν λέγανε Μάρπα. Τὸ γιατί δὲν τὸ ξέρουμε. Αὐτοὶ εἴταν ὅλοι. Κάποτε λέγανε, πὼς εἶχανε καὶ μιὰ ἀραπίνα ποὺ γελοῦσε ἄσκημα πολὺ, μὰ ἡ Κοκκινότριχη δὲ τὸ πιστεύει αὐτό, γιατί δὲν τὸ θυμᾶται ποτέ. Μπορεῖ νᾶτανε καὶ μικρὴ τότες, μ' αὐτὸ δὲ μᾶς πειράζει βέβαια.

Τὸ σπίτι τους εἴτανε μικρό, χαμηλὸ πολί, ἀπὸ ξύλο ποὺ γίνηκε μαῦρο ἀπ' τὴ βροχή. Εἴταν καὶ σκουσμένο τὸ μαῦρο ξύλο αὐτὸ σὲ πολλὰς μεριές, καὶ ἡ βροχή, θὰ μοῦ πῆτε, ἔμπαινε μέσα λοιπὸν; ὄχι.

Εἶχε ἕνα δέντρο ἴσια στὴν πόρτα, ξερὸ τώρα ἀπὸ χρόνι πολλὰ. Περβόλι δὲν εἶχανε. Γιατὶ ἐκεῖνο τοῦ σπιτιοῦ εἴτανε μικρὸ πολὺ καὶ περβόλι δὲ μπορεῖ νὰ τὸ πῇ κανεὶς ποτέ, ἔπειτα εἴταν καὶ ξερὸ γιατί δὲν τὸ κοίταγε κανένας.

Ὁ ἀνηλὸς ἀδερφός εἴτανε ἄρρωστος πάντα μὰ ὄχι στὸ κρεβάτι, ἔτσι στὸ πόδι. Ὁ γιωρὸς ἔλεγε πὼς δὲν ἔχει τίποτα. Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ καταλάβαινε αὐτός, γιατί εἴτανε πιά γέρος. Ὁ ἀνηλὸς ἀδερφός γκρινιάζε ὅταν πονοῦσε, σὰ σκυλί. Καὶ ἡ Κοκκινότριχη λυπότανε καὶ τὸν κοίταγε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της, ἀπὸ τὴ λύπη τὴ μεγάλη.

Μὰ λέγαμε γιὰ τὸ ψευτοπερβόλι. Λοιπὸν εἴτανε ξερό. Δὲν εἶχε τίποτα. Εἴτανε καὶ μικρὸ, μὰ στάλα. Μὰ τὴν Κοκκινότριχη δὲν τὴν πείραζε, οὔτε τᾶνηλοῦ ἀδερφοῦ, ποὺ γκρινιάζε σὰ σκυλί, ὅσο γιὰ τὸν πατέρα της τὸν Μάρπα, δὲν ξέρουμε γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, γιατί δὲ μιλοῦσε καὶ τόσο δὴ συχνά.

Ξεχάσαμε νὰ τὸ ποῦμε στὴν ἀρχὴ αὐτό. Ὁ πατέρας ὁ Μάρπας δὲν πολυμιλοῦσε, μονάχα ἔβλεπε. Κάποτε καὶ μουρμουρίζε κιόλας. Δὲν εἴτανε νέος,

μὰ οὔτε καὶ γέρος, καὶ θύμωνε συχνὰ κ' ἔτσι γιὰ τὸ τίποτα, ποὺ λέει ὁ λόγος. Νά, μιὰ φορὰ ποὺ τὸν ρώτησε ἡ Κοκκινότριχη γιατί ἡ ἀραπίνα εἴτανε μαύρη; τὴν ἔδειρε καὶ τὴν ἔβρισε κιόλας. Καὶ ἡ Κοκκινότριχη ποτὲ δὲν ξαναρώτησε τίποτε ἄλλο πιά τὸν πατέρα της τὸ Μάρπα.

Ἕνας Κατσαρομάλλης γείτονας εἴτανε φίλος τοῦ πατέρα της τοῦ Μάρπα. Μ' αὐτὸν κουβέντιαζε, κάποτε μάλιστα καὶ γελοῦσε. Τὸν ἔβλεπε ἡ Κοκκινότριχη κρυφά, μὰ τὸ γέλιο του, ἔλεγε, εἴτανε πολὺ ἄσκημο. Μπορεῖ ἐπειδὴ τὴ μάλλονε νὰ τῷλεγε αὐτό, μεῖς δὲν τὸ ξέρουμε μὰ καὶ δὲν πιστεύουμε νὰ τῷλεγε ἀπὸ κακία ἔτσι ἡ Κοκκινότριχη, γιατί εἴτανε πονόψυχη πολὺ. Ὁ ἀνηλὸς ἀδερφός ἄμα δὲ γκρινιάζε σὰ σκυλί εἴτανε καλός. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἔπαιρνε κοντὰ της. Τῷλεγε καὶ κρυφὰ γιὰ τὸν πατέρα ποὺ γελοῦσε ἄσκημα. Ὁ ἀνηλὸς ἀδερφός τὴν ἄκουγε μὰ δὲν τὴν ἔβλεπε. Εἴπαμε πὼς γκρινιάζε ἡ Κοκκινότριχη ἄμα τὴ βλέπανε ἔτσι μες τὰ μάτια. Κάποτε κρυφὰ τὴν ἔβλεπε. Δὲν εἴτανε κι ἄσκημη καθόλου ἡ Κοκκινότριχη λέγαμε πὼς τοῦ ἔλεγε κρυφὰ κάποτε καὶ παραινύθια, μὰ δὲν τῷλεγε καλὰ ἔτσι γλήγορα σὰν προσευχές. Πολλὰς φορὲς δὲν ἔπαιρνε καὶ τὴν ἀναστροφή της, καὶ ἐκοκκινιάζε, μὰ τότες δὲν ἔκλαιγε. Ὁ ἀνηλὸς ἀδερφός ποὺ γκρινιάζε, δὲν ἔλεγε τίποτα. Μονάχα ἀναστενάζε βαθιά. Καὶ ἡ Κοκκινότριχη πολὺ θύμωνε. Κάποτε τὸν ρώτησε:

— «Γιατὶ ἀνηλὲ ἀδερφε ἀναστενάξεις βαθιά;

Μπορεῖ ἐπειδὴ γκρινιάζε ἄμα τὴν ἔβλεπε μες τὰ μάτια νὰ ἀναστενάζε βαθιά. Μὰ ὁ ἀνηλὸς ἀδερφός μίλησε ἔτσι:

— «Ἐπειδὴ. Κοκκινότριχη ἀδερφή μου, τὸ δέντρο τοῦ σπιτιοῦ μας εἶναι ξερὸ σὰν τὰ δέντρα τῆς προΐσινης λίμνης, γι' αὐτὸ ἀναστενάζω βαθιά.»

Μ' αὐτὸ θὰ μοῦ πῆτε εἴτανε ἡ αἰτία δὴ γιὰ ν' ἀναστενάξη κανένας; Μὰ νὰ σᾶς ποῦμε μεῖς, δὲν ξέρουμε τίποτα.

Τότες ξαφνίστηκε ἡ Κοκκινότριχη, γιατί δὲν τὸ σκέφτηκε ποτές αὐτό, καὶ τὸν κοίταξε δίχως μιλιὰ στὰ μάτια κάμποση ὥρα. Καὶ ἀπὸ τότες — παρῆξενο — δὲν ἔκλαιγε σὰν τὴν κοίταγε κανένας στὰ μάτια.

2

Ὑστερα γίνηκε κι αὐτό. Ἕνα πρωὶ εἶδε μιὰ γυναῖκα κοντὰ στὸν πατέρα της τὸ Μάρπα ποὺ τοῦ μιλοῦσε ὄχι σὰν ξένη καὶ ποὺ δὲν τὴν περιέμενε καθόλου.

Τὴν κοίταξε κι ἄσκημα μάλιστα ὕστερα ἀπ' αὐτά. Μὰ ἡ Κοκκινότριχη οὔτε ἔκλαψε οὔτε καὶ κοκκίνισε. Εἴπαμε πὼς συνήθισε.

Ὁ πατέρας της ὁ Μάρπας μιλοῦσε πιά καὶ γελοῦσε. Τὴ φώναζαν.

— «Πώς σὲ λένε ; Τὴ ρώτησε ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴ περιέμενε κανέννας. Ἐκοκκίνισε. Μὰ ἄξαφνα δίχως καὶ νὰ θελήσῃ πολὺ μίλησε ἔτσι :

— »Κοκκινότριχα, καλὴ γυναῖκα.»

Ἡ γυναῖκα γέλιασε δυνατὰ, ἔπειτα πὺθ σιγανὰ. Μὰ ἡ Κοκκινότριχα εἶδε πὺς τὸ γέλοιο τῆς εἶτανε ὠραῖο καὶ δὲν ἐθύμωσε καθόλου. Τὴν κοίταζε μὲς τὰ μάτια.

Εἶχε ἓνα ρόδο ἀργυρὸ στὰ μαλλιά τῆς καὶ εἶτανε πολὺ ὠραῖο τὸ ρόδο τὸ ἀργυρὸ αὐτὸ καὶ τῆς πῆγαινε ὁμορφα. Ἡ γυναῖκα ξαναγέλασε πάλι. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ πὺθ ὠραῖα κ' ἔσκυψε καὶ τὴ χάδεψε ὕστερα λίγο.

Καὶ ἡ Κοκκινότριχα τὴν κοίταζε ἀκόμα κάμποσο μὲς τὰ μάτια, δίχως νὰ κοκκινίξῃ. Ὁ ἀηηλὸς ἀδερφὸς ποὺ γκρινίαζε σὰν ἓνα σκυλί, τὴν ἀπόφευγε τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ γελοῦσε ὠραῖα. Ἔτσι δὲ φαίνεται γιατί δὲν τῆς μιλοῦσε οὔτε καὶ γελοῦσε ποτές μπροστά τῆς. Καὶ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρὸ ἔμεινε μαζί τους. Μὰ τῶνομά τῆς κανέννας δὲ τῶμαθε. Αὐ φαίνονταν καὶ ξένη γιατί μιλοῦσε δυνατὰ καὶ κάποτε φώναζε πολὺ. Ὁ πατέρας ὁ Μάρπας πὺθ δὲ μουρμούριζε. Μὰ μιλοῦσε καὶ γελοῦσε κάμποσο. Μόνος ὁ ἀηηλὸς ἀδερφὸς πονοῦσε τὰ βράδια καὶ γκρινίαζε σὰ σκυλί.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὸν πατέρα τὸ Μάρπα κλειόσανε τότες τὴν πόρτα τῆς κάμαράς τους γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦνε. Καὶ ἡ Κοκκινότριχα λυπότανε, κάποτε μάλιστα καὶ ἐκλαιγε. Μὰ δὲν τῷδειχνε ποτές. Ἔπειτα ἔπεφτε στὸ κρεβάτι καὶ κοιμότανε καὶ πάντα ὄνειρευότανε—παράξενο—τὴ γυναῖκα ποὺ δὲν ξέρεε κανέννας τῶνομά τῆς, ποὺ δὲ φαίνονταν ξένη, ποὺ γελοῦσε ὠραῖα καὶ κοιμότανε στὴν κάμαρα τοῦ πατέρα τοῦ Μάρπα στὸ ἴδιο μάλιστα κρεβάτι.

Καὶ τότες ἐκοκκίνιζε. Μὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲ τὸ πολυσυλλογιζότανε γιατί δὲν τὴν πείραζε καὶ τόσο.

3

Μὰ δὲ μιλήσαμε γιὰ τὸ Ζολὰ τὸ γάτο. Εἶταν ἄσπρος καὶ τὴ γλώσσα τὴν εἶχε κόκκινη. Ἔπαιζε καὶ καλά. Ἔπαινε ποντίκια. Μὰ δὲν τῷπνιγε στὴ στιγμὴ, τῷπαιζε καλά καὶ ἔπειτα τὰ δάγκανε ἔτσι δὲ μὲ μιὰ. Καὶ ἡ Κοκκινότριχα τὸν μάλλωνε γιατί λυπότανε.

Λέγανε, πὺς εἶτανε κλέφτης. Μὰ ἡ Κοκκινότριχα δὲν τὸ πίστευε. Οὔτε καὶ μεῖς. Τὸ γάτο αὐτὸν τὸν ἀγαποῦσε ἡ γυναῖκα καὶ τοῦ ἔπαιζε ὠραῖα. Τοῦ ἔκαμνε ἓνα παράξενο παιχνίδι. Τὸν ἔβαζε πρῶτα κάτω ἀπ' τὰ φουστάνια τῆς, ἔπειτα τὸν σκουντοῦσε μὲ τὰ πόδια τῆς καὶ τοῦ φώναζε :

— "Αἴντε Ζολὰ. "Αἴντε Ζολὰ...

Καὶ ὁ γάτος ὁ Ζολὰς στριφογυρίζονταν μέσα στὶς γάμπες τῆς καὶ στὸ τέλος τὶς ἔγλυφε ὅσο μπορούσε καὶ πρόφτανε.

Καὶ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ὠραῖο γέλοιο κοκκίνιζε καὶ εἶτανε ὅλο χαρά. Ἔτσι φαίνεται, γιατί ὕστερα γελοῦσε πολὺ. Ἡ Κοκκινότριχα δὲν ἄρεξε στὴν ἀρχὴ τὸ παιχνίδι αὐτό. Κάποτε θέλησε καὶ νὰ τὸ πῇ στὴ γυναῖκα μὲ τὸ ρόδο. Μὰ ντράπηκε. Δὲν εἶτανε καὶ πολὺ σωστὸ καὶ ἔκαμε καλά. Δὲν ξέχουμε σεῖς τί νὰ λέτε. Μὰ πάντα καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, πιστεύουμε. Ἡ Κοκκινότριχα τῷλεγε τὸ παιχνίδι αὐτό, τὸ κόκκινο καὶ τὸ χαρῶπὸ παιχνίδι τῆς γυναίκας ποὺ κάνει τὴν καρδιά νὰ τρέμῃ. Τῷλεγε κόκκινο, γιατί ἔκανε τὴ γυναῖκα κόκκινη. Χαρῶπὸ, γιατί γελοῦσε ὕστερα ἀπ' τὸ παιχνίδι, ὅσο γιὰ τὴν καρδιά ποὺ ἔτρεμε, τὸ φαντάζονταν, καὶ πολὺ σωστά, γιατί εἶτανε ἓνας κοτζάμ γάτος αὐτὸς ποὺ ἔγλυφε καὶ γαργάλιζε τὶς γάμπες ! Τὸ παιχνίδι αὐτὸ τῷκαμε κρυφὰ στὸν ἀδερφό τῆς. Μὰ δὲν κοκκίνιζε καθόλου πὺθ σὰν πρῶτα. Σᾶς τὸ εἶπαμε καὶ πρωτίτερα θαρροῦμε καὶ θὰ τὸ ξέρετε καλά βέβαια.

Αὐτὸ εἶτανε ὅλο.

Μὰ πρέπει νὰ ξέρετε πὺς ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε μόνο τὸ γέλοιο ὠραῖο, μᾶτανε καὶ ἄσπρη, εἶχε καὶ ἓνα δαχτυλίδι ποὺ φαίνονταν καλὸ πολὺ, γιατί ὅλο ἄστραφτε. Ἔλεται καὶ ὁ Κατσαρομάλλης ὁ φίλος τοῦ πατέρα Μάρπα ἄμα ἐρχότανε ὅλο τῷβλεπε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ καὶ τοῦκανε πολλὴ φιγούρα. Μὰ αὐτὸς ὁ γείτονας δὲν κοίταγε μονάχ' αὐτὸ δαχτυλίδι, κάποτε καὶ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρὸ καὶ πὺθ συχνὰ τὰ χέρια τῆς τὰ πολὺ ἄσπρα καὶ τὸ λιμὸ ποῦτανε ὅλο ἀπὸ γάλα.

Μὰ μὴ θαρρῆτε πὺς ἐκείνη ντρεπότανε.

"Οχι.

Γιατί ὁ Κατσαρομάλλης ὁ γείτονας εἶτανε πὺθ γέρος ἀπὸ τὸν πατέρα τὸ Μάρπα ποὺ τὸν εἶχε στὸ κρεβάτι τῆς. Πολλὲς φορὲς τραγουδοῦσε μπροστὰ σ' ὅλους. Μὰ αὐτὸ δὲ γίνονταν καὶ συχνά. Ἡ Κοκκινότριχα ἄρεξε νὰ τὴν ἀκοίῃ γιατί εἶχε τὴ φωνὴ πολὺ θλιμμένη, ποὺ εἶτανε ὠραῖα καὶ σιγανὴ πολὺ. Ἐνα τραγούδι μάλιστα ποὺ τοῦ τραγουδοῦσε πὺθ ὁμορφα, τὸ τραγουδοῦσε κ' ἡ Κοκκινότριχα στὸν ἀηηλὸ ἀδερφό τῆς ποὺ γκρινίαζε σὰ σκυλί. Τὸ τραγούδι αὐτὸ τῷλεγε :

«Τὸ θλιμμένο τραγούδι τῆς γυναίκας μὲ τῷστραφερό δαχτυλίδι καὶ μὲ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρὸ στὸ κρεβάτι.»

Ἔλεγε κ' ἄλλα τραγούδια ἡ γυναῖκα ποῦχε τὴ φωνὴ σιγανὴ καὶ πολὺ θλιμμένη. Μὰ ἡ Κοκκινότριχα δὲν τῷξερε. Ἔπειτα καὶ ντρεπότανε πολὺ νὰ τὰ πῇ.

Μὰ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ γλυκὸ γέλιο καὶ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρὸ στὸ κεφάλι τὰ τραγούδαγε πολὺ ὁμορφα. Καὶ ἡ Κοκκινότριχα λυπότανε καὶ περισσότερο σὰ γκρίνιαζε ὁ ἀψηλὸς ἀδερφὸς τῆς σὰ σκυλὶ καὶ ἡ γλυκεῖα γυναῖκα ἔκλεινε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ ἀκούῃ καὶ κοιμηθῇ—ἔτσι φαίνεται—πὶς ἵσχυα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα τῆς τοῦ Μάρπα.

Μὰ γιὰ τὴν πολιτεία ποὺ ζούσανε, δὲ μιλήσαμε καθόλου, ἡ Κοκκινότριχα, ὁ ἀψηλὸς ἀδελφός, ὁ πατέρας ὁ Μάρπας, ἡ γλυκεῖα γυναῖκα, καὶ ὁ Ζολὰς ὁ γάτος, καὶ πρέπει νὰ ποῦμε διὰ λόγια γιὰ τὴν πολιτεία εἶταν ὁμορφη. Ὅχι καὶ πολὺ ὁμορφη μὰ ὁμορφότερη ἀπὸ τὴν πὶς ὁμορφη. Αὐτὸ θὰ μοῦ πῆτε εἶναι λίγο παρᾶξενο, μὰ δὲν πειράζει.

Στὴν ἀρχὴ μιλήσαμε γιὰ ἓνα δέντρο ποῦτανε ξερὸ μπροστὰ στὸ σπίτι. Τέτοια δέντρα ἓνα μάτσο εἶτανε—παρᾶξενο—ξερὰ κοντὰ στὴν πράσινη λίμνη, γιὰ τὴν πολιτεία εἶχε μιὰ πράσινη λίμνη πολὺ μεγάλη, πρέπει νὰ ξέρετε, ἐπειδὴ δὲν εἶχε οὔτε ποταμὸ οὔτε θάλασσα—τὰ δέντρα αὐτὰ εἶτανε ἀψηλὰ καὶ χοντρά, λέγανε—ὅλοι—πὶς ξεραθῆκανε σ' ἓνα βράδι. Γιὰ τὴν μιὰ νέα γυναῖκα, ποὺ δὲν εἶτανε καθόλου ἄσκημη καὶ ποὺ εἶχε τὰ μαλλιά μακριὰ καὶ τὰ χεῖλη κόκκινα, ἔκλειπε πολὺ στὶς ρίζες τους.—Ἡ μητέρα τῆς Κοκκινότριχας εἶτανε ἡ γυναῖκα αὐτὴ— Σὰς τὸ λέμε καὶ χωρὶς νὰ τὸ πολυπιστεύουμε. Μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψετε σῆς, μὰ αὐτὸ δὲ πειράζει. Ἐμεῖς δὲν τὸ πολυπιστεύουμε γιὰ τὸ λένε κ' οἱ γριές. Ἐπειτα ἀρχίζουν νὰ λένε αὐτὲς πράγματα ψεύτικα καὶ τιποτένια. Λένε πὶς ξεχνᾷ κανεὶς τὴν ἀλήθεια σὰ γεράση καὶ γίνεται ἓνας τιποτένιος. Δὲν μπορούμε νὰ τὸ πιστέψουμε κι αὐτὸ γιὰ τὸ δὲν εἶναι καὶ σωστὸ νὰ ξεχνᾷ κανεὶς τὴν ἀλήθεια. Μὰ ἔτσι φώναζε ἀπ' τὰ ξερὰ δέντρα καὶ τὴ λίμνη καὶ πρέπει νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ ὅπου εἶπαμε. Εἶτανε ξερὰ καὶ ἀψηλὰ. Ἐνα μάτσο στὴν μιὰ ἄκρῃ τῆς λίμνης εἶτανε καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τὸ λέγανε ξεροδέντρο ἢ τὸ ξερομονοπάτι.

Γιὰ τὴν εἶτανε σὰ μονοπάτι μὲ τὰ δέντρα. Ἡ λίμνη εἶναι ἵσχυη. Μόνο σὰ φασαῖα ὁ ἀγέρας, τὰ ξερὰ δέντρα ἔκλεινε τριζύνη καὶ γκρίνιαζαν καὶ γίνονταν ὕστερα ἡ λίμνη πολὺ ἄγρια—ἔτσι λένε. Γιὰ τὴν ἔμεῖς δὲν τὸ εἶδαμε αὐτὸ ποτὲ μὲ τὰ μάτια μας. Μὰ ἐπειδὴ ξεχάσαμε νὰ ποῦμε ποὺ εἶτανε ἡ λίμνη, δὲν πρέπει διὰ νὰ νομίζετε καὶ σῆς πὶς εἶτανε καὶ μακριά. Ὅχι καὶ πολὺ κοντὰ μάλιστα στὴν πολιτεία. Ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Κοκκινότριχας, τοῦ πατέρα Μάρπα καὶ τῆς ἀψηλῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς γλυκεῖας γυναῖκας—γιὰ τὴν καὶ αὐτὴ τώρα εἶτανε τοῦ σπιτιοῦ—δὲ φαίνονταν. Μ' αὐτὸ δὲν πάει νὰ πῇ πὶς δὲ φαίνονταν καὶ ἀπ' τὰλλα. Γιὰ τὴν πρέπει νὰ τὸ ξέρετε βέβαια πὶς ἡ πολιτεία αὐτὴ ποὺ εἶτανε λίγο ὁμορφη

εἶχε κι ἄλλα σπῖτια, ὅχι πολλὰ. Ἀλλοῦ λένε πὶς εἶναι περισσότερα, μ' αὐτὸ δὲ μᾶς πειράζει καὶ πολὺ βέβαια.

Ἡ ὁμορφη λίγο πολιτεία αὐτὴ εἶχε κ' ἓνα δρόμο μὲ πέτρες ποὺ ἔφερνε σ' ἓνα ἀψηλὸ ντουβάρι ἄσπρο. Γιὰ τὰ σπῖτια δὲ θὰ μιλήσουμε. Γιὰ τὴν εἶναι σπῖτια πολιτείας. Καὶ ὅλοι σας τὸ ξέρετε ἀφοῦ ζῆτε στὶς πολιτείες βέβαια· οὔτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους· εἶναι καιρὸς χαμένος. Ἐμεῖς θὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ πράγματα ποὺ μᾶς ἀρέσουν κι' ἀρέσουνε καὶ τῆς Κοκκινότριχας· ὅσο γιὰ τὰλλα δὲ δίνουμε πεντάρα.

Γιὰ τὸν ἀψηλὸ ντουβάρη τοῦ περβολιοῦ μιλήσαμε γιὰ τὴν ζοῦσε ἄλλοτε ἐκεῖ ἓνας νέος ποὺ δὲν θυμούντασθε πὶς τὸν λέγανε, γιὰ τὴν δὲ τὸν γνωρίσαμε ποτὲ. Εἶτανε παρᾶξενος—λένε—καὶ φοροῦσε κόκκινα πετσιὰ γύρω στὰ πόδια καὶ ἔτρεχε πολὺ. Αὐτὸ εἶτανε ὅλο. Εἶτανε καὶ ὠραῖος.

Τώρα στὴν πολιτεία δὲ εἶναι πιά, γιὰ τὴν ἔφυγε. Μὰ τὸ ντουβάρη ποιὸς λοιπὸν τᾶσπρίζει, θὰ μᾶς πῆτε; Ἐχετε δίκιο. Ἐχει μιὰ γυναῖκα ὅχι καὶ πολὺ γριὰ ποὺ τᾶσπρίζει. Ὅλα τὰ πιστεύουμε. Μὰ ὁ ὠραῖος νέος ποὺ φοροῦσε πετσιὰ καὶ ἔτρεχε, ἀργεῖ πολὺ νὰ γυρίσῃ στὴν πολιτεία καὶ νὰ σῆς ποῦμε λυπούμαστε πολὺ.

Πολλὰ εἶπαμε γιὰ τὸ πωληκτὴρ τὸ παρᾶξενο, μ' αὐτὸ τόκαμε τὸ ἄσπρο ντουβάρη. Γιὰ τὴν ἔμεῖς σῆς εἶπαμε δὲν τὸ γνωρίσαμε καὶ δὲν πρέπει νὰ πιστέψετε πὶς τὸ ἀγαποῦμε καὶ ξεχωριστά.

4

Ἐτσι περνούσανε τὰ χρόνια καὶ ἡ Κοκκινότριχα μεγάλωνε, ὁ ἀψηλὸς ἀδερφὸς γκρίνιαζε σὰν πονοῦσε, ὁ πατέρας τῆς μιλοῦσε πιά, καὶ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ρόδο καὶ τὸ λαιμὸ σὰ γάλα καὶ τὴ θλιμμένη φωνή, γελοῦσε ὠραῖα.

Ὅσο γιὰ τὸ Ζολὰ τὸ γάτο σὰν καὶ πρῶτα τὸ ἴδιο. Μὰ γίνηκε καὶ ποὺ πρέπει ἐδῶ νὰ τὸ ποῦμε. Γιὰ τὴν ἐδῶ εἶναι θαρροῦμε καὶ τὸ μέρος του. Μιὰ μέρα ποὺ ἀρχίνησε νὰ βραδιάζῃ, ἐξω στὸ ψευτοπερβολὶ ἐμπρὸς στὸ ξερὸ δέντρο ποὺ κάθονταν ὁ πατέρας ὁ Μάρπας, κ' ὁ Κατσαρομάλλης, ἡ γυναῖκα δάγκασε τὸ μῆλο τὸ κόκκινο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Κατσαρομάλλη καὶ τοῦ χαμογέλασε πολὺ ὠραῖα. Καὶ ἡ Κοκκινότριχα κοκκίνισε πάλι.

Δὲν εἶταν καὶ τίποτα θὰ μοῦ πῆτε αὐτό. Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ. Γιὰ τὴν εἶχε ὁμορφο δαχτυλίδι καὶ ρόδο ἀργυρὸ καὶ γελοῦσε ὠραῖα, ἔπειτα καὶ τὰ χέρια τῆς εἶτανε πολὺ ὠραῖα ἔτσι ἄσπρα καὶ ὁ λαιμὸς τῆς ὅλο γάλα.

Ἡ Κοκκινότριχα ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲ θυμούντασθε τίποτα ἀπ' αὐτά. Γιὰ τὴν εἶτανε πονόψυχη. Μὰ δὲ θάξῃ κανένα λόγο βέβαια ἡ Κοκκινότριχα νὰ ξανα-

κοκκίνισι πιὸ ἔπειτα ἂν δὲν γίνονταν αὐτό, ποὺ τὴν ἔκαμε καὶ νὰ τρέμη λίγο. Μιὰ νύχτα ποὺ ὁ ἀδερφός της γκρίνιαζε σὰ σκυλί, πετάχτηκε δλόγδυμνη ἢ γυναικα μετὶ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρό, κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ γκρινιάσματα τῆς τοῦ ἀδερφοῦ. Καὶ ἡ Κοκκινότριχα συλλογίστηκε κείνη τὴν ἴδια στιγμὴ: Γδυμνὴ στὴν κάμαρα τοῦ πατέρα τοῦ Μάρπα, γιατί; Καὶ γιὰτὶ κατάλαβε τότες. Μὰ δὲν κοκκίνισε μόνο, μὰ ἔτρεμε καὶ λίγο γιὰ κίμποσι ὥρα· ὅχι ἀπὸ θυμὸ βέβαια. Ἀλλὰ ἀπὸ κάτι ἄλλο ποὺ ντρεπόμαστε νὰ σᾶς τὸ ποῦμε μὰ καὶ δὲν πειράζει γιατί θὰ τὸ καταλάβετε καὶ σεῖς, ἀφοῦ ἡ Κοκκινότριχα περάσανε πιὰ κάμποσα χρόνια ποὺ εἴτανε μικρὸ κορίτσι καὶ τὸ κορμὶ της δὲν μπορούσε διὰ νὰ πῇ κανεὶς πὼς δὲν εἴτανε σὰν τὸ κορμὶ τῆς γυναικας ποὺ τὸ εἶχε ἔτσι ἄσπρο καὶ ζεστό· εἴτανε τὸ ἴδιο, μόνο ποὺ τῆς γυναικας εἴτανε πιὸ φουσκωτό. καὶ βέβαια μ' ὅλο τὸ δίκαιο, ἀφοῦ ἡ γυναικα αὐτὴ κοιμότανε χρόνια τώρα δλόγδυμνη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της τοῦ Μάρπα. Μ' αὐτὰ ὁμορροῦμε φτιάχνουν καὶ παραφτιάχνουν μάλιστα, γιὰ νὰ καταλάβετε γιατίς ἔτρεμε.

Κ' εἴτανε πολὺ ἄσπρο τὸ κορμὶ τῆς γυναικας, καὶ θάτανε καὶ ζεστό, γιατί καὶ τὸ σκέπαζε καλά, καὶ τὸ φιλάγε πολὺ, συλλογίζονταν ἡ Κοκκινότριχα, ὁμορροῦμε πὼς πολὺ ἄσκημα ἔκαμνε ἡ Κοκκινότριχα νὰ σκέφτεται γιὰ γδυμνὰ κορμιά καὶ ζεστά, ἀφοῦ τῆς ἀκόμη κορίτσι καὶ δὲν εἶχε ἀγαπητικό. Καλὰ ποὺ δὲ συλλογίστηκε καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Καταστροφάλλη τοῦ γείτονα, θὰ μοῦ πῆτε. Μὰ τότες θάτανε δλωσδιόλου ἄμυαλη ἡ Κοκκινότριχα ποῦτ' ἔκανε πολλὴ πονόφυχη.

Καὶ κοιμοίντανε καὶ ὁμορροῦσαν ἕστερα πὼς σήκωνε τὰ κόκκινα μαλλιά της μιὰ ὁμορφὴ γυναικα πιὸ ὁμορφὴ καὶ ἀπὸ τὴ γυναικα ποὺ εἶχε τὴ φωνὴ τὴ θλιμμένη καὶ τὸ δαχτυλίδι μετὶ τὴν ἀστραφτερὴ πέτρα, καὶ τῆς τὰ σήκωνε ἀψηλὰ τὰ κόκκινα αὐτὰ μαλλιά της μετὰ τὰ ντελικάτα δάχτυλά της ποὺ μοιάζαν τὸ κερί καὶ τᾶκοβε ἕστερα μ' ἓνα χρυσὸ ψαλιδάκι ἐπάνω στὰ ξερὰ δέντρα κομματάκια, κομματάκια, κομματάκια, στὴ λίμνη σὰν γκρίνιαζε τὰ δέντρα.

Τί παράξενο ὄνειρο! Μὰ νὰ τέτοια ὄνειρα βλέπουνε ὅσοι συλλογίζονται γδυμνὰ κορμιά ἄσπρα καὶ λαιμόνε ὅλο ἀπὸ γάλα, ὅταν εἶναι κορίτσια ἀκόμα καὶ δὲν ἔχουνε κανένα νέο ἀγαπητικό.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

ΖΗΝΩΝ ΛΕΦΑΚΗΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΙΠΟΚΡΑΤΗ, ἀρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 ¹/₂. — Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομὲς (3 δρ. τὴν τρίμην). — Κανέναν δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο, 20. — Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ—ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ — ΕΞΟΔΟ ΔΙΧΩΣ ΦΟΡΟΥΣ—ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΕΣ—ΕΝΑΣ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΣ.

ΟΛΑ ὅσα μᾶς ζήτησε ὁ Βενιζέλος τοῦ τὸ δώσαμε μ' ἀπλοχεριά. Τὴν ἀγάπη μας, τὴν ἐμπιστοσύνη μας, ἀκόμα καὶ τοὺς συνεργάτες ποὺ μᾶς ζήτησε, ἀφοῦ στὶς προχθεσινὲς ἐκλογὲς ἀλάκαιοι νομοὶ ψηφίσανε στὰ στραβά τοὺς Κυβερνητικοὺς συνδυασμούς. μὴ βλέποντας πρὸς ὅσα, μὰ μοναχὰ τὴν "Αγκυρα"—τὸ ἐκλογικὸ σύμβολό του.

Ἦρθε λοιπὸν τώρα καὶ ἡ δικὴ μας ἡ ἀράδα νὰν τοῦ ζητήσουμε κάτι. Νὰν τοῦ ζητήσουμε δηλ. τὴν "Ἀνόρθωση" ποὺ μᾶς ἔταξε. "Ὅχι τὴ λέξη καὶ τὴν ἀφαιρεμένη ἔννοια, μὰ τὸ πρᾶμα. Ἀνόρθωση πραγματικὴ, ἀληθινὴ, ποὺ νὰ φαίνεται, ποὺ νὰ πιάνεται.

Δύσκολη δουλιὰ—τὸ ξέρουμε. Δουλιὰ ποὺ γιὰ νὰ γίνῃ δὲ σώνῃ μοναχὰ ἡ καλὴ θέληση καὶ τὸ δυνατό χέρι, μὰ χρειάζεται καὶ καιρὸς. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰν τοῦ δώσουμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα· τὴν ὑπομονὴν μας.

Ὅστε μὲ γιατροσόφια ὅστε μὲ θάματα θὰ γίνῃ ἡ Ἀνόρθωση. Νά, τί πρέπει νὰ καλοχωνέψουμε.

ΣΤΗΝ καινούρια Βουλὴ μπορεῖ νὰ ἔχουμε καὶ καθαρὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα. Ὁ Παπαναστασίου, ὁ Κουτούπης, ὁ Λυμπερόπουλος, ὁ Πετμεζᾶς, ὁ Ἀραβαντινός (κρίμα ποὺ ἔμεινε ζῆς ὁ Κ. Τριανταφυλλόπουλος) καὶ οὐκ ὅσοι ἄλλοι τῆς «Κοινωνιολογικῆς Ἐταιρείας» πετύχανε στὶς τελευταῖες ἐκλογές.

Ἐφτά ὅχι τὸ λοιπὸ γιὰ τὴν ἀρχὴ εἶναι ἀρκετοὶ νὰ ποτελέσουν ἓνα κόμμα ποῦχει μάλιστα κ' ἔτοιμο ἓνα τόσο μελετημένον πολιτικὸ πρόγραμμα, καθὼς τὸ εἶδατε στὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ «Νουμά».

ἌΝ κυνηγηθῶν ἔτσι, καθὼς κυνηγιούνται, οἱ διάφοροι ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ διάφοροι ὑπάλληλοι ποὺ κατακλέψανε τὸ δημόσιον παρά, θάχει τὸ Κράτος ἓνα καινούριον ἔσοδον σημαντικὸ εἶχως νὰ μᾶς φορτώσῃ καινούριους φόρους στὴ ράχη μας.